

ELEGIA VII.

AD EGREGIUM ORATOREM SACRUM.

Qui priscos tantum scriptores æquat Olympo,
 Tantum incana virum sæcula commemorat,
 Et contra quidquid fert nostra hæc temporis ætas
 Despuit, atque alga vilius esse putat,
 Quam tumido expulsam fluctu mare litore in udo
 Liquit vefano ludibrium Boreæ,
 Neglectamque solo volvi finit usque viator,
 Pastorque, ac simæ prætereunt pecudes;
 Non veteres amat ille, odit sed nostraque, nosque,
 Et foeda foede livet ab invidia:
 Ipsam quin rerum naturam culpat iniquus,
 Fessa velut partu multiplici, ac vario
 Illa suas penitus vires profuderit olim,
 Proque viris pufos nunc ferat exiguos,
 Parva hominum simulacra, quibus doctrinaque desit
 Omnis, mensque omni iudicio careat;
 Nec magnum quidquam, quidquam nec promere falsum
 Lingua gravi, & culto fit potis eloquio.
 Atqui nos etiam Pindo formosus Apollo,
 Et Musæ placido lumine respiciunt
 Interdum, dictantque aliquid, mirata nepotum
 Ætas quod merita laude sub astra ferat,
 Æterna & cedro curet fervare, voraci
 Ereptum blattæ scilicet, ac tineæ.
 Nostra etiam hæc aliquem felici sæcula partu
 Progignunt, quem nec Roma vetus celebri
 Magna foro quondam sprevisset verba tonantem,
 Graja nec innuptæ Palladis urbs, Sophiæ